

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. avgusta 1895.

Leto XXV.

Spominčica
na grob
Andreju Praprotniku
umrlemu dne 25. rožnika 1895.

Z
 a možem mož . . . Prav kot v jesenski dōbi,
 Ko z zadnjim cvetjem se odeva grič,
 Za drōbnim ptičem nas zapušča ptič,
 Da zimskih vŕher se umakne zlōbi:
 Takō izginja nam pod hladno rušo
 Za možem mož, ko vse moči življenja,
 Radosti zlate dni in dni trpenja
 Posvetil domovini z vsō je dušo.
 Sevė, sevė — nekdanjih lepih dnij,
 Ko še Slovėn je spoštoval Slovėna,
 Krepila rod ljubavi moč jeklena
 In ni ljubezen prazna bila pena —
 Teh zlatih hipov, ŕalibog, veĉ ni . . .
 Junake pa minōlih dnij in dōb,
 Moŕe ĉastite, nam zasipa grob;
 Njih blage duše iz solzā doline
 Tja gōri selijo se k boŕji zōri,
 Kjer nehajo vsi trudi in napōri,
 Kjer reva in slabost ĉloveška mine.

Osulo komaj enkrat se je cvetje,
 Odkar, mladina, vzet ti bil vrtnar,
 A danes, glej, že drug ti varih vzet je,
 Ki ljubil te prisrčno je vsekar.
 Beseda njemu sladka — domovina
 Izginila nikdar ni iz spomina —
 A v domovini vsej najdražja stvar
 To bila njemu ti si, o mladina!
 Učitelj bil je tvoj in bil ljubitelj,
 Do časne, večne sreče zvest voditelj.
 Zdaj pôgled v svet ti v zgodbi je ogrinjal,
 Zdaj pesmi te učil in opominjal —
 Oj pesmi té! . . . Pastir jih peva v gôri,
 Prepevajo ob vôdi jih perice,
 Glasé iz ust vesele se terice,
 Učencev pevajo jih glasni zbôri,
 Popotnik peva jih na prašni cesti,
 Prepeva pevec jih na svetem mesti.
 V svetišči, dà! Ob lire sladkih glasih
 Pred skrinjo je zaveze v davnih časih
 Kraljevi David peval mile speve:
 Prošnjé in želje v njih je razodeval,
 Jehôvi svoje, ljudstva tožil reve;
 Takísto mož, ki šel je v kraj mirú,
 Kot David-pevec našega rodú,
 Pred skrinjo nove je zaveze peval,
 Ko v večno čast je matere Marije
 Posvetil cvetje svoje poezije . . .
 A ni le pevec bil in odgojitelj,
 Bil národa je svojega buditelj
 Iz mladih krepkih dnij do sivih lâs;
 Preglej probuje naše častne liste,
 Kar mesto hrani jih in trg in vas —
 Tam so začrtane namere čiste,
 Začrtano je vse, kar on je storil,
 Kar mislil, upal, delal in govoril.

Dovolj!

Kakó v trenutju pevec naj opoje,
 Kar storil mož je vse življenje svoje,
 Kakó oriše trude naj in boje,
 Kar jih prebil je iz ljubezni zgolj? —
 O blagi mož,
 Pod cvetjem rož
 Lahká ti rodne zemlje bodi ruša,
 Pri Bogu izpočij se, zlata duša,
 Od tamkaj duh nas blagoslavljalj tvoj!
 O zdaj še-le, ko več te ni med nami,
 Prebritko vsi spoznavamo s solzami,
 Kak biser izgubili smo s teboj.
 Počivaj v miru! — Ti pa, dobri Bog,
 Ki Te Očeta kliče zemlje krog,
 Ki večno vodiš narodov usode,
 Dodeli nam, da vsak med nami bode
 V življenja odločilni bôrbi tej,
 Kot bil služabnik Tvoj je — naš **Andrej!**